

TOULKY STÍNEM POVÍDKY

DANIEL
GALUSZKA

„Věnováno všem, kteří kdy prošli hlubokým Tmavoborem...“

Toulky stínem nejsou jen běžnou fantasy literaturou, ve které se dočtete o epických činech smyšlených hrdinů. V mnoha případech pracuje děj s již existujícími postavami z mytologií, bajek a lidové slovesnosti, které alegorizuje a zasazuje do nových příběhů. Takto ožívají naši dětští hrdinové, kteří mohou zakusit nová dobrodružství a stát proti zcela jiným překážkám, než na jaké jsme u nich byli zvyklí.

Samotné povídky jsou souhrnem několika krátkých textů zachycujících ve stručnosti útržky ze života prostých lidí, aby tak sloužily jako první náhled do tradic a obyčejů Toulek stínem. Všechny povídky se odehrávají v čase třetích lidí (viz Dodatky). Každý příběh má jednoduchou zápletku, text je napsán dynamicky, to všechno pro čtenářovo pohodlí a aklimatizaci na nové fiktivní prostředí.

V knize naleznete krom povídek i několik pojednání dovysvětlujících pozadí příběhů, které doporučuji nastudovat ještě před samotným čtením. Není to nutné, ale poslouží to k lepšímu pochopení reálií nastíněných příběhů.

V budoucnosti se můžete těšit na Toulky stínem – Báje a Legendy, Toulky Stínem – Expedice do Tmy, a další...

Přeji příjemnou zábavu.

Předmluva

Na rozdíl od mnoha lidí si přesně pamatuju chvíli, kdy mě začalo bavit psaní. Dokonce je to jedna z mých nejranějších vzpomínek. Stalo se to na Šumavě, kam jsem jako dítě jezdil na prázdniny s dědou a moje matka mi na cestu pořídila blok a pero, abych se nenudil. Nevědomky tak dala základ celému mému životnímu směru, neboť od té doby se stalo psaní nedílnou součástí mého běžného dne.

Asi ve dvanácti letech jsem se zamiloval do fantasy literatury, která se hluboce vpila do mého života. Najednou vše, co jsem napsal, mělo charakter fikce, a tehdy jsem zjistil, že se chci věnovat hlavně práci na fantasy románech. Mým největším vzorem je pochopitelně J. R. R. Tolkien. Jsem jeho zapřisáhlým čtenářem, což se hlavně v počátcích hodně promítlo na mé vlastní tvorbě, která se tak v mnoha rysech stávala neoriginální. Později, už na vysoké škole, jsem začal literárně teoretizovat a rozhodl jsem se celou svou dosavadní práci hodit do koše, abych mohl započít s novým, rozsáhlým eposem. Svět, který jsem vytvořil, začal žít vlastním životem a já jsem si uvědomil, že se v něm dokonce začínám ztrácet. Co pak teprve čtenář. Proto jsem se rozhodl prvotně vydat sbírku povídek, která má čtenáři posloužit jako nástin atmosféry života hrdinů ve světě Toulek stínem a průvodce jeho reáliemi.

Všechny povídky jsou vytržené z delších příběhů a kontextů. Některé z nich jsou v závěru opatřeny horním indexem, který v dodatcích příběh ve zkratce zakončuje. Nejedná se o žádný prequel následujících knih a může se tak stát, že se některé reálie budou později lišit. To ale nijak neochuzuje atmosféru vyprávění, které putuje z tichých a tajemných převorství na bitevní pole posetá mrtvými těly, až do lesů, kde je pánem příroda a největším nepřítelem člověka jeho vlastní strach. To je svět Toulek stínem, kde z pekla vylézají čerti, aby soužili zlé lidi a kde chrámoví rytíři stráží archívy moudrých učenců. Ztraťte se na chvíli v prosluněných ulicích Saint-Grail, projděte se po palubě Bílého Nautila, nebo si vyzkoušejte, jaký je to pocit trpět v občanské válce.

Veškeré příběhy jsou sebrány z písní, básniček, hospodských historek a pověstí, které světem Toulek stínem kolují. Jejich původní znění je značně komplikované a v mnoha místech se liší (od vypravěče k vypravěči). Proto jsem se rozhodl všechny povídky přepsat do stejného stylu a rozřídít je podle původu na příběhy Orleánské, Císařské a Vlaanderenské.

Existuje ještě mnoho povídek, které se do této sbírky, zvláště ke své časové irelevanci anebo obtížnějšímu stylu vyprávění, nevešly. Výběr zde uveřejněný je podle mé úvahy dostačující k tomu, aby si čtenář osvojil realie všech podstatných dějišť.

Své úvodní slovo si dovolím zakončit lehkou polemikou, jež započnu všeříkajícím volným veršem jedné nesmrtelné autorky, který se mi zaryl hluboko do paměti již před lety a často mi připomíná, co jazyk a psané slovo vlastně dokáží.

„V komůrkách myslí a srdci stojí jako poklady v hrobkách králů desky nesoucí posvátné nápisy, které, pokud by je člověk dokázal rozluštit, by ho naučili vše, ale nikdy nebudou otevřeně nabídnuty, nikdy zveřejněny.“

– V. Woolfová

Žiji v přesvědčení, že úkolem spisovatele je právě tyto „desky“ zpřístupňovat veřejnosti, překládat je do přirozené řeči a za pomoci tohoto klíče vytvářet sjednocující prostředí pro hodnotové smýšlení. Myšlenky jsou totiž silnější než jazyk. Bohužel pro nás jimi zatím neumíme hovořit nahlas. Proto mně osobně nezbyvá nic jiného, než je zabalit do hedvábného šatu dobrodružných příběhů. Jenom za pomoci harmonie reálné a fiktivní identity se totiž dokážeme přiblížit k autorovu sdělení, které, jako v mém případě, referují o úniku z empatické absence. Toto dílo by ve vás mělo vzbudit touhu přemýšlet o světě kolem nás v širších souvislostech. To je mým nejhlubším přáním, mou posvátnou deskou, kterou vám teď veřejně nabízím.

Povídky Orleánské

Prodaný osud

„Vidíš tu mícu? Podívej se, jak je velká! No podívej se!“ culil se rytíř Vladislav Otta na svého malého synka Jindřicha, zvedajíc ho vysoko do vzduchu k mřížím od lva ¹⁾. Lev ležel líně na kameni a slunil se. Podivného rytíře, ani jeho synka si nevšimal. Byl zrovna po krmení, slunce ho hřálo na srsti a tak neměl náladu zvedat se kvůli jednomu bláznovi a jeho nic netušícímu mláděti.

„Vstaň, ty kočko pitomá!“ křiknul na lva rytíř přes synovo rameno. Lev z mužova hlasu cítil despekt a rozhodl se, že si na něj alespoň zívne, aby muž konečně zavřel ústa. Neohrabaně se vztyčil na své tlapy, protáhl si hřbet, mlasknul a pak se jediným přiskokem dostal k mříži a zařval tak, že to slyšel celý hrad. Malý Jindřich se v otcově náručí rozbřečel a samotný rytíř ustoupil o několik kroků vzad. Najednou se objevil krotitel a začal švihat a práskat bičem, aby se lev vrátil na své místo a neohrožoval návštěvníky. Lvův řev a práskání biče je všechno, co utkvělo v Jindřichových nejranějších vzpomínkách z dětství na jeho návštěvu královského hradu v Saint-Grál ²⁾.

O čtrnáct let později byl už Jindřich v mužském věku. Měl rád knihy, ticho kostela, ale také prosluněné ulice Prachovcova bubeniště, kde od rána až do večera zněly hlasy pěvců. Stále si s sebou ale nesl strach z koček a bouřek, jejíž hromy zněly skoro jako práskot koženého biče. Před takovýmito čertovinami se zavíral v matčiných komnatách a na všechno dokázal zapomenout jen ve chvíli, kdy si na pergameny začal kreslit to, co jej zrovna napadlo. A jelikož u dvora nelze nic zatajit, brzo se klevety o jeho podivném chování roznesly k uším všech dam a od nich zase k rytířům. Tak se stalo, že brzy začal být rytíř Vladislav Otta považován za špatný vzor, který ani neumí vychovat vlastního syna. Jindřichovi se všude posmívali, že je jako šestileté děcko uvězněné v těle sedmnáctiletého hochy, ale pravda byla trochu jiná. Jindřich sice moc odvahy nepobral, ale za to mu to páliło jako nikomu v okolí. V knihovně jeho učitele filozofie nebyla jediná kniha rébusů, kterou by nerozluštil. Sám skládal anagramy a po celém městě i hradě maloval na zdi symboly, jejichž rozluštění v sobě

skrývalo vzkaz. Kdyby měl moudřejšího otce, určitě by už byl na cestě stát se učencem, či prelátem, ale to v rodu Ottů nešlo. Pan Vladislav byl vysloužilý voják, rytíř a hrdina, tudíž neexistovala možnost, že by se Jindřich vydal jinou cestou.

„Řeknu ti to ještě jednou a po dobrém, kluku!“ soptil Vladislav s ukazováčkem namířeným mezi Jindřichovy oči. Ve tváři brunátněl a na čele mu vystoupila pulzující žíla. „Buď se zítra vydáš na kolbiště a popereš se tam s malým Štefkem, který je o dva roky mladší než ty anebo tě pošlu do ženského kláštera, kde z tebe udělají eunucha!“

„Otče, ale já se bojím, že mě Štefek pořeže!“ zaprotestoval Jindřich, který kolbiště nesnášel, protože vždy dostal strašný výprask.

„Ještě jedno slovo, ty zbabělče, a přísahám, že tě nechám vylívat hcanky všech ordinářů z Palatina ³⁾ od slunka do slunka!“

Jindřich začal vzlykat a vyběhl dveřmi ven z pokoje. Rytíř se narovnal, nakroutil si vous a zhluboka si oddechl. Když mu před sedmnácti lety sdělili, že se mu narodil syn, byl radostí bez sebe. Tři týdny jen oslavoval a dalších pět všem vykládal, jak bude jeho Jindřich jednou nejodvážnějším rekem široko daleko. Ve svých představách se však razantně zmýlil.

Dalšího dne se na kolbišti v rámci měsíce hudby a her ⁴⁾ konal rytířský turnaj. Hlavním číslem na programu bylo utkání rytířů v kruhovitém poli, ale před tím ještě probíhalo doprovodné klání pážat. Jindřich vlastně ani pážetem nebyl, ale jeho otec jej tam zapsal pod svým vedením a tak mohl nastoupit.

Pážata soutěžila v několika disciplínách. Byly jimi recitál, střelba na terč, oblékání zbroje pánovi a nakonec duel.

Jindřich v recitálu exceloval. Pěl píseň o svatých (což bylo v té době na daném místě populární) a jeho hlas dosahoval téměř andělských výšin. Když přišla střelba na terč, začal se jeho výkon postupně zhoršovat. Mířit sice uměl docela dobře, ale chyběla mu síla v pažích, pročež vždy pustil tětivu dříve, než si přál a tím pádem terč netrefil přesně. Největší ostuda však přišla až v disciplíně, kdy měl svému otci navléci zbroj. Nevěděl si při tom rady stejně jako čerstvý kuchař, kterému do lokálu naráz přijde asi tucet lidí. Pro svou zbrkllost pořádně nedotáhl řemeny a dokonce si spletl pravé a levé části zbroje, pročež rytíř Vladislav Otta nakonec vypadal, jako

by si vykloubil všechny končetiny. Jindřich za to taky inkasoval pořádnou facku železnou rukavicí, kvůli které se mu od úst spustila krev.

Poté následovala pauza a los duelistů.

Vladislav se nechal odzbrojit a poté odešel na tribuny, aby mohl zbytek klání pozorovat z patřičných míst.

„Tak to je ten váš synek?“ zasmál se nejapně Diviš Černín, Vladislavův přítel z občanské války.

„Je to poklad, co?“ přitakal ironicky rytíř a nakroutil si vous. „Největší nemehlo široko daleko. Pořád by se jen zavíral před celým světem v ložnici své matky, čmáral si nesmysly na papír a učil se nazpaměť věrouku. Je mi z něj na blití. Kluk jeden mizerná, nepovedená.“

„Nemůžete na něj být tak přísný. Ne každý z nás se narodil pro to, aby v ruce držel meč,“ usoudil Diviš. V tu chvíli na kolbišti vyběhli dva panoši v kožených zbrojích a v rukou měli ztupené šavle a malé štíty.

„V jeho věku, jsi ty, Diviši, dokázal pobíjet tucty nepřátel a vyhrávat bitvy,“ obrátil se na něj Vladislav, který před sedmi lety Divišovi velel. V jeho pohledu se zračila jakási otcovská hrdost, ze které Diviš vycítil, že je pro letitého rytíře více, než jen starým přítelem z války. „Jak se ti vůbec líbí šlechtický život?“ dodal starý rytíř.

„Nějak si na to všechno stále nemůžu zvyknout. Čekal jsem, že až se vrátím z války, najdu si ženu, postavím třeba hostinec a do konce života budu žít v míru. Zatím jsem ale tam, kde jsem byl. Žádná o mě nestojí, protože nic nemám. Jsem chudý jako kostelní myš. Do toho malého hradu, co jsem dostal, zatéká. Služebnictvo, ještě před tím, než se rozprchlo, vzalo vše, co nebylo přibité. A já tu teď sedím a čekám na své klání, ve kterém jenom možná získám trochu zlata na zaplácání dluhů,“ postěžoval si ponuře Diviš.

Chlapci v kolbišti se začali prát. Patnáctiletý syn rytíře Štefka se rozběhl a jednou ranou vrazil svůj štít Jindřichovi do obličeje. Tomu začala z nosu prýštit krev, pročež panicky odhodil šavli a pokusil se obě rukama krvácení zastavit.

„U všech bohů!“ ulevil si Jindřich. „K tvým problémům s penězi,“ otočil se zpátky k Divišovi. „Možná bych ti mohl pomoci, když ty pomůžeš mně. Kdyby ses ujal mého synka, vzal ho jako své páže a dal mi od něj na chvíli pokoj, zasypal bych tě zlatem. Mohl by sis alespoň koupit nové

oblečení. V tom, co máš na sobě teď, vypadáš jako nějaký žoldák od Černého mostu.“

Diviš se podíval na kolbiště. Jindřich ležel na zemi a štítem se kryl před nápirem malého Štefka, který do něj nemilosrdně sekal hlava nehlava.

„Tenhle kluk, že by mi měl dělat páže?“

„Přemýšlej o tom. Nosil by ti zavazadla, strojil koně, vyřizoval za tebe pochůzky a ještě bys za to všechno dostal zapláceno,“ přemlouval ho Vladislav.

„Nevypadá na to, že by něco uzvedl,“ zatvářil se Diviš nejistě. Jindřich se zrovna od Štefka plazil pryč a mladší chlapec za ním pomalu kráčel, aby ho ještě více znemožnil. Davem zněl posměšný jásot.

„Prosím, Diviši. Jsi má poslední šance, že z toho kluka ještě někdy něco bude.“

Jindřich se v tu chvíli na zemi otočil a hodil svému soupeři do očí hrst písku. Potom vyskočil na nohy, vlepil Štefkovi facku a ten spadnul na zem. Celá aréna rázem zmlkla a upřela svůj zrak na panoše, kterému pomalu nabíhala pravá tvář. Ten to nevydržel, pustil se do breku a utekl z arény odhazujíc ztupenou šavli stranou.

„VYHRÁVÁ MLADÝ PÁN JINDŘICH OTTA Z BUBENIŠTĚ!“ zaburácel trubadúr.

„Dobře, ale chci pět měšců zlata jako zálohu a bude mít vlastního koně,“ souhlasil překvapený Diviš znenadáni.

„Ujednáno,“ hlesl s úlevou Vladislav.

Válka pro chudé, žebřík pro chytré

„Ty vole, proč se sakra nehejbem?“ zašeptal Divišovi do ucha jeho dobrý přítel Ondřej Kocour. Oba dva byli zařazeni jako vojáci k třetímu družstvu druhé čety pod rotou rytíře Vladislava Otty z Bubeníště.

„To nevím, ale půjdu to zjistit,“ odpověděl Diviš a vykročil vpřed. On a mnoho jeho spolubojovníků se krčilo v brázdě za křovím u louky, kterou lemoval jehličnatý les. Na louce porostlé vysokou suchou trávou se do vzduchu tyčila stará a poničená kaple a asi sto sáhů za ní ležel zelený kopec. Diviš v podřepu doklopýtal do popředí procesí a zastavil se u čtyř mužů, kteří tam schovaní za velkým balvanem o něčem diskutovali při roztažené mapě.

„Žádám o dovolení promluvit,“ pravil bez váhání Diviš.

„To je někdo od vás Simeone?“ zeptal se rytíř Vladislav Otta jednoho ze svých podřízených. Setník v kroužkové zbroji se po Divišovi podíval přísným pohledem a pak kývnul. „A dostali vaši muži rozkaz, aby vyčkali na pozicích, mezitím co my budeme projednávat další postup?“

„Ano, pane, dostali, pane,“ odpověděl setník Simeon.

„Promiňte, že vám do toho vstupuju, ale muži by chtěli vědět, co se děje,“ skočil do rozhovoru Diviš.

„Tak muži by chtěli vědět?“ zopakoval Vladislav Otta a v jeho hlase zaznělo opovržení. Pak se ale rozhlédl a uviděl na padesátku silných chlapů, kteří na něj do jednoho civěli a čekali, co se bude dít. „Jak že se jmenujete?“

„Legionář Diviš Černín, pane, z druhé čety, pane,“ odpověděl Diviš a pomalu vstal, aby mohl rytíři zpříma pohlédnout do očí.

„Nuže, Černíne. Zrovna se zde s vašimi nadřízenými bavíme o tom, jak budeme dál postupovat přes tohle pole. Máme podezření, že za tím kopcem v dálce něco je. Máte k tomu co říct?“ mluvil hluboce rytíř a měřil si Diviše od hlavy k patě. Ten se na chvíli zamyslel.

„Můžu?“ řekl spíše jen řečnický Diviš a pak setníkovi Simeonovi z rukou uzmul mapu a otočil se s ní směrem k poli. „Učebnicová, pane. Řekl bych, že ta stará kaple se zvoničkou támhle v dálce slouží jako pozorovatelná

a orientační bod pro katapulty. Je horko a celé pole je zarostlé suchou trávou. Řekl bych, že za tím kopcem stojí několik baterií ⁵⁾ se zápalnou municí, které čekají jen na signál zvonu z kaple. Pokud přes pole půjdeme, můžeme vlézt do pasti.“

Simeon se podíval po ostatních důstojnících, kterak Vladislav se ani nehnul a pořád na Diviše se zaujetím zíral.

„Co navrhuje?“ zeptal se Vladislav z Bubeniště.

„Počkat na tmu a pak vyslat malou údernou skupinku, která na kapli zaútočí. Dneska je zataženo, měsíc nás neodhalí a můžeme se k budově proplížit oklikou. Pokud venku nemají psy, máme šanci nepřítel zlikvidovat dřív, než stihne spustit poplach nebo poslat pro posily,“ odpověděl obratem Diviš.

Vladislav uznale stisknul rty a rukou si zakroutil pravý okraj svého úhledného kníru. Pak se otočil ke svým důstojníkům.

„První a třetí četa se stáhne hlouběji do lesa a připraví se na noční útok. Hlavní je rozptýlené postavení a krátké zbraně. Druhá četa počká na soumrak a zaútočí na kapli. Simeone, vyberte ze svých družstev pět vojáků do úderného. Jakmile bude kaple dobytá, očekávám vizuální signál z okenice namířené k lesu. Nějaké otázky?“ řekl rozhodně Vladislav.

„A... a pane, kdo tomu útoku bude velet?“ zeptal se Simeon nervózně.

„Tady Černín to zvládne,“ prohlásil Vladislav zády k Divišovi, kterému se v hrudi najednou rozložil pocit uspokojení. „A teď rozhod!“

Diviš zamířil zpátky za Ondřejem a cestou se po něm každý ohlížel.

„Cos tam dělal takovou dobu?“ zeptal se jej Ondřej, všichni okolo se naklonili blíž, aby slyšeli.

„Chystá se noční přepad té kaple támhle,“ odpověděl Diviš a ukázal prstem přes neudržované pole. „Z druhé čety se složí úderné družstvo, budu tomu velet já.“

„Seš úplnej magor?“ nevěřil vlastním uším Ondřej a praštil Diviše do ramene. „Jestli tam někdo je, tak je to opravdu o kejhák.“

„Mám neskonanou víru ve své chabé dovednosti, Ondro. Neboj, třeba tě Simík nevybere.“

„Ze všech lidí v armádě, tebe nenávidím nejvíc,“ sykl Ondřej na Diviše, když se za noci plížili vysokou trávou. V úderném mužstvu kromě nich

dvou byli ještě dva další vojáci z druhého družstva a jeden z prvního. Všichni u sebe měli jen krátké sekerky, protože meče by se mohly ve tmě nepříjemně zalesknout a jeden z nich měl na zádech připnutou krátkou kuši.

„Odeď už ticho. Soustředte se na plán akce a všechno dobře dopadne,“ sykl Diviš nazpátek.

Muži se plížili za sebou v jedné stopě jako obří had, který jen čeká, až někoho uštkne ze zálohy. Plazili se dost naslepo, protože vysoká tráva se nad nimi zavírala a oni tak nevěděli, kde jsou. Orientovali se jenom podle Divišova úsudku. Museli se vydat cestou dost na okolo, aby případný pozorovatel nespátřil vlnící se traviny v místech, kde zrovna leželi. Nakonec se jim ale přece podařilo dorazit ke kapli, která kolem sebe měla asi v okruhu deseti metrů vyšlapanou trávu, což od lesa nešlo poznat. Budova pořád vypadala dost opuštěně. Pokud se teď Diviš postaví, snad jej nikdo nezahledne. Dal ostatním signál, že jde budovu prozkoumat a zhluboka se nadechl.

V tom se ale potichu otevřely dveře kaple a vyšel z nich voják oděný v šedém plášti. Očima mířil přímo na Diviše schovaného mezi trsy vysoké trávy a zdálo se, jakoby ani nedýchal. Pak ale udělal další krok vpřed a zamířil za kapli, aby se vymočil. Diviš na nic nečekal, tryskem se vymrštil na vymlácenou slámu a v podřepu vyrazil mužovi do zad. Sekyrku mu vrazil hluboko mezi lopatky a druhou rukou mu přikryl ústa, aby nevydal ani hlásku. Potom muži pomohl sesunout se k zemi. Schoval jej do nejtemnějšího stínu noci a oddechl si, že zde neměli psiska.

Mezitím se muži z travin neslyšně přesunuli ke zdi kaple a seřadili se za Divišem. Ten jim dal signál, aby budovu obklopili ze všech stran a připravili se vtrhnout dovnitř. V tom z kaple uslyšeli tlumený rozhovor.

„Není pryč nějak dlouho?“ první hlas.

„Třeba chčije studánku, co já vím,“ druhý hlas.

„Ne vole, není to nějaký divný?“ první hlas. „Hej! Hej René! Podívej se z vokna, jestli toho párka někde nevidíš.“

Diviš rychle mávnul na vojáka z prvního družstva, ať přiskočí s kuší a pak zvedl ruku. Okno ve věži kaple, které směřovalo ke kopci, se pomaličku otevřelo a vykoukl z něj mužský obličej porostlý vousem.

„Ty vole. Nikde ani...“ zarazil se voják, když spatřil Diviše a jeho mužstvo. Diviš svěsil ruku a v ten ráz spustila kuše a zároveň zbytek mužů

vtrhnul do budovy. Ani ne po pěti vteřinách vše utichlo. Pozorovatel zůstal viset na půl z okna s šípem v lebce a zbylí strážní uvnitř kaple byli tak překvapeni náhlým útokem, že ani netasili zbraně. Diviš vyšplhal po příkrých dřevěných schodech do věže budovy a společně s Ondřejem sundali nemalý bronzový zvon zavěšený na jednom z trámů, který měl spustit poplach. Takže to přeci jen byla pravda a Diviš se nemýlil.

Přistoupil tedy k oknu otevřenému k lesu a pak zapálil úzkou voskovou svíci, kterou clonil vlastním tělem, aby její svit nemohl spatřit žádný případný pozorovatel z kopce. Najednou se z lesa vynořilo na padesát hlav roztažených po celé délce pole a všechny si to zamířily směrem ke kapli a ke kopci za ní. Diviš se zbytkem družstva vyběhl z budovy a přidal se k ostatním.

Celá rota pak zalehla při horizontu kopce a každý jeden muž měl tak možnost nahlédnout do údolí za ním. Tmu tam prořezávalo několik košů naplněných řeřavějícím dřevem a mezi nimi stálo pět baterií. Katapulty mohly mít na výšku při plném vypětí něco okolo patnácti metrů a kopec by dokázaly snadno přestřelit. V tábořišti rovněž stálo asi deset velkých stanů a několik tuctů menších. Sem tam někdo kolem baterií chodil a koně v oboře se nervózně třáslí.

„Zvířata jsou úžasný. Poznají, že je něco špatně ještě dřív, než se něco skutečně semleje,“ řekl Ondřej s úsměvem na rtech a podíval se po Divišovi. Ten hleděl daleko přes kemp a tajil dech. Pak ze stran formace přišel signál k přípravě na útok. Všichni muži se přikrčili a v duchu se pomodlili.

„ÚÚÚÚÚTOOOOOOK!“ zařval Vladislav Otta, až z toho překvapeným bdělým vojákům v táboře za kopcem mrzla krev v žilách.

„Ztráty?“ chtěl vědět rytíř z Bubeniště. Nad údolím už svítalo a k bojišti se začaly slétat první vrány, které svým krákaním vzbuzovaly v přeživších hrůzu.

„U nás tři mrtví, patnáct zraněných. Nejhůře to odnesla první četa s...“

„A u nich, vojáku?“ skočil Vladislav třesoucím se úřadoví do řeči.

„Podařilo se nám získat dvanáct zajatců. Zbytek je buď mrtev anebo brzy zemře na těžká zranění,“ dokončil hlášení úřada. Vladislav Otta jen spokojeně zamručel a pokynutím poslal mladého vojáka pryč. Zatímco mu

lapiduch zavazoval povrchovou ránu na čele, nechal si přivolat Diviše Černína. Ten přispěchal, jak nejrychleji mohl, tváře měl růžové a před rytířem poklekl.

„To byl dobrý úsudek, vojáku. Ještě nejsou hotovy všechny počty, ale vypadá to, že tady přebýval celý prapor. Slyšel jsem, že mezi mrtvými je i nějaký lankrabě a několik jeho rytířů,“ promluvil Vladislav Otta.

„Ano, pane. Taky jsem to slyšel, pane,“ přitakal Diviš.

„Co byste řekl na to, kdybyste mi mohl po zbytek kampaně dělat taktického poradce?“ Diviš zvedl hlavu a podíval se rytíři do přísných očí.

„To jako, že už bych nebyl s četou, pane?“

„Dostal byste větší žold, vlastního koně a safra, možná, že by se vaše jméno mohlo objevit i v královském raportu,“ přisvědčil Vladislav Otta.

„Pane, nevím, co to je královský raport, pane,“ přiznal se Diviš.

„Až tohle všechno skončí, bude tady dost pozemků bez majitelů. Vždyť jste v noci sám několik vesnic připravil o jejich správce, cožpak to nechápete? No a až se koruna vypořádá se zrádci, bude muset na jejich místo posadit někoho... spolehlivějšího, kdo dokázal, že na to má.“

„Myslíte si... tedy pardon, ale chcete mi říct, že...“

„Že to jednou můžeš dotáhnout i na rytíře,“ dořekl za Diviše Vladislav a nechal jej v jeho vlastním úžasu.

Sladké sny

Na blátěnou zem dopadaly těžké studené kapky jarního deště. Obloha zela šedí, takže nešlo poznat, zdali je ráno, nebo večer. Okolo cesty, u které stál jenom jeden malý, zapadlý a chátrající hostinec, okounělo několik lidí. Stáli tam čeledíni dobrodruhů, kteří popíjeli v hospodě, jeden nebo dva žoldáci, prostitutky a pár žebráků.

Katy, prostá dívka, kterou zde jako malou kdosi zapomněl, se krčila pod kusem střechy, aby se alespoň trochu skryla před deštěm. Odtamtud ji však vždy po chvíli vyhnaly oplzlé řeči mužů, kteří si ji chtěli vzít za peníze. Byla bosa a až po kolena jí nohy pokrývalo bahno. Cítila, jak její napnutou husí kůži mrazí jako ocel každý menší poryv větru, který profouknul promočené oblečení. Vlasy měla splihlé a v žaludku jí kručelo, jako snad ještě nikdy. Pomalu začínala zatínat zuby a zvažovala, že snad nabídku jednoho z mužů přijme, aby měla alespoň hrst měďáků na rybí polévku.

V tu chvíli se ale otevřely dveře hostince a ven vystoupil kanovník doprovázený dvěma církevními sestrami. Svatý muž měl břicho jako sud a absence krku se podepsala na tom, že jeho vlhký zátylek vypadal jako břicho tlust'ocha sedícího v sauně. Dvě sestry, jež ho doprovázely, měly však útlé boky a nebýt rouch, které je halily, určitě by šly vidět i jejich sličné tváře. Nevypadaly sice, jakoby v hospodě snědly dvě kuřata, ale určitě netrpěly hladem. A v tu chvíli dostala Katy nápad.

Abbé si nechal poslat pro kočár a mezitím postával nedaleko od zubožené Katy. Koutkem oka se po ní díval a jeho bledá tvář se kroutila do oplzlého úsměvu.

„Svatý pane,“ otočila se na něj Katy. „Milodar, prosím!“

Kanovník se teď naplno podíval jejím směrem, usmál se a odkryl tak své až nepřírozeně zářivé bílé zuby: „Ale co by ne, děvenko. Potom mě ale musíš doprovodit na faru. Mám tady vůz. Můžeš u nás i přespat,“ nechal se slyšet a Katy přesně věděla, co se mu honí hlavou. Pro tuto chvíli jí to však naoko nevadilo.

Tak se stalo, že Katy opravdu nasedla do kanovníkova vozu s dvěma sestrami, které pod svými šátky přerývavě dýchaly. Šlo na nich poznat, jakou úlevu jim způsobil fakt, že na ně kanovník dnes večer nebude sahat.

Když vůz dojel k faře, která stála v malé enklávě na dohled od Černého mostu, všichni vystoupili. Zatímco sestry se vydaly ke svým ubikacím, kanovník Katy popostrčil směrem ke svým komnatám. Když tam došli, nechal poručit, aby mu ministrant připravil vanu s horkou vodou. Poté se odebral do své pracovny, zatímco Katy nechal stát o samotě v krbem vyhřívané místnosti. Stála tam jako do kamene vytesaná a až teď si uvědomila, že svůj plán nemá vlastně vůbec domyšlený. Než ale stihla cokoliv vymyslet, kanovník se vrátil a o pár vteřin později už do místnosti vstoupili ministrant společně s několika sestrami nesoucími nádoby plné horké vody, které vlili do dřevěné vany v rohu místnosti. Abbé pak služebníky zahnal a poručil Katy, aby se svlékla, že ji okoupe.

Ona tak opravdu učinila a slyšela, jak při tom kanovník vzrušeně funí. Poté se přiblížila k vaně, a když zřela kanovníkův stín, jak se jí plíží do zad, otočila se a prudkým trhnutím srazila kazatele do vody.

Probudila se v ní divoká hněvivá síla, která proudila do rukou tlačící abbého ramena ke dnu vany. Vzpínala téměř každý sval v těle, aby toho hromotluka udržela pod hladinou. Voda děsivě cákala na všechny strany, až byla celá podlaha mokrá. A pak, v jednom momentě kratším než mávnutí motýlích křídel, se přestal kanovník zmítat. Jeho ruce, které křečovitě svíraly okraje vany, povolily a sklouzly do vody. Černý hábit mu teď těsně přiléhal k tělu a odhalil kanovníkův směšně malý ztopořený úd, který si při rdoušení přišel na své. Katy se znechuceně odvrátila, vzala z kanape plátěné osušky a hodila je do vany, aby už o toho slizkého muže nezavadila ani pohledem. Poté si s úlevou sedla před krb a začala z mísy s ovocem nerušeně oždíbovat kuličky vinné révy.

Než skončila noc, byla už Katy připravena vyrazit pryč, aby se od té vraždy dostala co nejdál. Nepodařilo se jí však utéct bez svědků. Ve chvíli, kdy se už připravovala vyskočit z okna, vstoupila do místnosti jedna z řádových sester, která byla zřejmě zvyklá po kanovníkových hříšných nocích uklízet jeho komnaty. Když spatřila Katy stojící v okně a obrys tlustého těla přikrytého osuškami ve vaně, zarazila se a chvíli jen tak stála. Katy rovněž nehnula ani brvou, neboť byla v šoku jako srna v lese vyrušená z odpočinku.

„Jste si jista, že je opravdu mrtev?“ zeptala se sestra znenadání, čímž Katy dokonale překvapila. Ta na to jenom těžce přikývla. „Dojdu vám pro

šaty. V řádovém oděvu vás nikdo nepozná,“ dodala žena a opět zmizela ve dveřích. Katy nevěřila vlastním uším, poodešla od okna a šla se podívat do chodby za dveřmi, aby se přesvědčila, že žena skutečně nebyla jen výplodem její fantazie. Sestra se do minuty vrátila nesouc šedý oděv. „Jak se jmenujete?“

„Katy,“ odpověděla a přijala šat.

„Od teď budete Kateřina a hned zítra vám seženeme nějaké nenápadné místo stranou fary. Nikdy jste v těchto komnatách nebyla a o dnešní noci nic nevíte. Je to jasné?“ mluvila k ní žena se zatajeným dechem. Kateřina přikývla. „Udělal jste to, na co nikdo z nás neměl odvahu. Abbé měl spoustu přátel a sám měl síly, jako býk. Každý zde ve svatém domě se za vás postaví, ale o dnešní noci nesmíte nikomu nic říct.“

„Moment, a co vy?“ zeptala se Kateřina, která už byla téměř oblečena. Chyběl jí už jen šátek přes obličej.

„Já zařídím, aby to vypadalo jako nehoda,“ odpověděla sestra. „Už dokonce vím, kde vás umístíme. Zdejší zeman má nemocnou dceru. Postaráte se o ni.“

Kateřina už poněkolkáté strojově přikývla. Je však možné, že si poslední větu postarší jeptišky vyložila trochu jinak.